

Y arribats que son a l'església, matisats els caps dels assistents de paperets, plenes les bosses del tálam, de ginesta i ramellets de clavells, ofrena dels devots, els militars rendeixen armes, s'abaixen els penóns, la música desgrana la marcha reial i tots els fidels acotant son cap a la terra canten la darrera estrofa dels Goigs del Santíssim Sagrament que diu:

Tots amb lo cap inclinat
digám molt devotament
per sempre sia lloat
lo Santíssim Sagrament.

I la benedicció divina cau damunt sos fronts, i un alé de vida espiritualisa els seus pulmons.

Corpus perdurable, remembrança del acte més sublim i patétic realitzat per Deu envers els homes, que per sempre lloat siguis.

F. P. Pbre.

EL PAUPERISME

Com a fruit de les doctrines del benestar, predicades pels que's titulen regeneradors dels pobles, ha aparegut en el nostre temps el pauperisme, plaga social de la época pagana, i que avui constitueix, a judici dels grans pensadors, el perill social més imminent.

Seguint amb atenció el procés de la lluita de classes, se descobreix amb tota evidència la trista situació de les masses proletaries, dominades i explotades per homes llestos que les tenen sugestionades fins a un grau tal, que ni saben veure com els mateixos qui'ls prediquen la igualtat i la nivellació de fortunes, van acumulant capitals i s'enriqueixen de la manera més escandalosa; i com els moderns imitadors de Séneca, qui aparenten compadir-se dels pobres, viuen en la major fastuositat i opulència, donant-se vida de príncep.

Aquests agitadors, apóstols de doctrines dissolvents, han afiansat el seu imperi sobre les masses obres, arrastrant-les per la pendent que condueix al abisme de totes les miseries físiques i morals; han pertorbat la seva independència i en-

fosquit la seva raó amb un torbellí d'idees utópiques sobre llibertat i progrés, fraternitat i emancipació, cultura i altruisme, i els hi han excitat els apetits més innobles obrint-los-hi centres *d'illustració integral* i palaus d'espectacles *atractius*, aont el poble obrer s'impregna d'escepticisme i sensualisme, engendradors del llibertinatge, cobrant-li els explotadors del negoci *cultural* la cuota de soci, o fent-li deixar en *bandejas* i *taquilles* bona part de la setmanada.

Aixís el poble obrer, abans sencill i morigerat, al sentir-se tant replet d'illustració, tant refinat de gustos, i tant afalagat i sollicitat pels vividors qui tant arterament l'exploren, s'ha tornat orgullós i egoista, refractari a tota subordinació i obediència, i desposseït de tot sentiment d'abnegació i de tot esperit de sacrifici.

Peró, com ha dit un eminent sociòlec, quan se'n va dels pobles l'esperit d'obediència i de mortificació, i bullen i fermenten lo que avui se'n diuen idees de progrés i sentiments democràtics, que no son altra cosa que l'esperit de superbia i rebelió, allavors la obediència, més necessaria que mai per a frenar el desordre engendrat per la discòrdia, pren una forma abjecta i odiosa que se'n diu esclavitut; i quan l'apetit desordenat de gosar, quan la luxúria, que acompanya sempre a la superbia, se desborda, la societat es presa d'una plaga terrible que se'n diu guerra. I es evident que la primera víctima d'aquestes miseries i d'aquestes plagues ha d'ésser forçosament la classe proletaria, quina situació actual, segons Lleó XIII, difereix poc de la dels esclaus.

La Economia moderna s'empenya en combatre la pobresa exacerbant els vicis que l'atrauen, fomentant el luxe i el benestar i burlant-se del esperit de caritat que informa l'Evangeli. ¿I que ha conseguit pràcticament la Economia anticristiana? A dalt fortunes immenses i escandaloses; a baix fer cada dia més penosa i difícil la vida dels proletaris. Per medis de violència vo-

len obtindre remei a la penúria dels obrers; la vaga i'l disturbí se mantenen quasi en estat permanent per a exigir més jornal i menys hores de treball. Però, apesar de que'ls obrers van guanyant més i treballant menys, tenen sempre al seu davant l'espectre aterrador de la miseria. Perque, com no pot menys de succeir, en la mateixa proporció que pugen els salaris i jornals, pugen els preus dels articles de primera necessitat; a mida que creixen els guanys creixen els gastos. I creixen cada dia més i en progressió verament alarmant, perque la vida moderna va obrint a n'els pobles abismes de desitg i pous de necessitats que abans no sentien; perque'l luxe, les diversions i els vicis augmenten constantment el pressupost dels pobres. I com aquets no guanyen lo suficient per a disfrutar tant com voldrien, i com les classes potentades, amb les seves prodigalitats desenfrenades exciten els apetits i aviven l'odi de les masses proletaries, aquestes bramem de coratge corsecades per l'enveja, subjectades i contingudes per la esclavitut i la guerra en el pauperisme. En aquest estat se troben avui les multituds obreres, redimides i emancipades per la revolució que va proclamar els drets del home.

JOAN DOTRAS I MAÑÁ.

(Acabaré).

AL OBRER

Apenas hi ha cap poble més o menys important que no compti, amb algún centre o còrcol de recreu ont hi troba el degut esbarjo el pobre obrer, tots els dies festius, i ont ell hi vá precisament per a descansar del fatigós treball setmanal. Emperó, pocs còrcols hi ha que responguin d'una manera deguda a les freturoses necessitats del obrer.

Els més, per a no dir tots, consisteixen en verdaders Casinos recreatius. Molta divertició amb jocs; però molt poca il·lustració.

La culpa moltes voltes la tens.